

af dets Medlemmer i tildeels andre Tiemed, deri kan jeg ikke være enig med ham. Det forekommer mig, at det vilde være en uheldig Vej, hvis Nøgledagen virkelig vilde komme ind paa at ville administrere, omorganisere og reorganisere de forskellige Stiftelser, til hvilke der paa Finantsloven bevilges Bidrag. Det vilde ganske vist betydelig forøge Nøgledagens allerede tilstrækkelig store Arbejde, og jeg kan heller ikke antage, at det nærmest kan være denne Forsamlings Opgave i saa Henseende at træde administrerende op. Jeg kan ikke tilbageholde, at jeg troer, at det for selve Stiftelserne og det Tiemed, der habes med dem, kunde være betænkeligt, om denne Vej blev betraadt. — Hvad der er anført i Udvalgets Betænkning om Posteringen af Fangerens Overarbejdspenge, kan jeg forsaavidt tiltræde. Derimod falder det mig noget vanskeligt at tiltræde den Antydning, der er gjort om at lade Forrentningen af disse Overarbejdspenge tilfalde Fængselssejlerne. Det er ikke, fordi jeg jo gjerne under disse Selskaber al mulig Understøttelse og for mit Vedkommende meget godt kunde tiltræde et Forslag om en Forhøjelse af det Bidrag, der bevilges dem paa Finantsloven, men fordi det forekommer mig i og for sig principstridigt. Udvalget er fremkommet med sin Uttring, foranlediget ved den Betragtning, at det er unaturligt, at Renterne af de Penge, Fangerne have fortjent, skulde tilfalde Statskassen. De fortjente Penge betragtes, og vistnok med Rette, som Fangerens Eiendom, og Frugterne af dem bør altsaa tilfalde Fangerne. Men jeg kan ikke see nogen væsentlig Forskjel mellem at lade dem tilflyde Statskassen og at lade dem gaae igjennem Statskassen til Fængselssejlerne; det forekommer mig i alt Fald for Fangerne at maatte blive det Samme. Jeg skal altsaa for mit Vedkommende ikke have Noget imod, at Renterne af disse Overarbejdspenge ikke længere indflyde i Statskassen, men kan gaae ind paa, at der træffes Foranstaltning til, at de gjøres directe frugtbare for Fangerne, hvilket jeg ogsaa troer lader sig gøre uden saa stor Vidtløftighed, som man i denne Henseende synes at befrygte. — Der er af flere Aarhundrede omtalt og infisteret paa den Hensigt, der er gjort fra

Udvalget om at fremme Sagen angaaende Lovtidenden. Jeg skal gjerne gjøre det høje Thing bekendt med min Opfattelse af denne Sag. Jeg er enig i, hvad Udvalget har anført om det Hensigtsmæssige i den forandrede Publicationsmaade, der vilde indtræde, naar en saadan Lovtidende blev indført. Men denne Forandring har for mig ikke haft saa stor Betydning, at jeg, naar andre Hensyn talte mod Forandringen, kunde ønske at faae denne Sag forceret frem. Ved den ganske korte og selvsølgelig mindre grundige Overveelse, jeg har kunnet give denne Sag, stod det for mig, som om dens Gjennemførelse nu for Tiden vilde medføre større Bæmsning, end det Maal, som derved kunde naaes, var værd, og jeg har derfor ogsaa, som det foreligger af Udvalgets Betænkning, tilskrevet Udvalget, at der ikke var fundet Anledning til for Tiden at fremme Sagen. Jeg skal imidlertid indrømme, at efter, hvad Udvalget har anført om den nye Indretning, der er truffen med Hensyn til Trykkeriet, er det ganske vist klart, at der vil kunne foretages nogen Besparelse i de Omkostninger, man tidligere har maattet paaregne, og jeg skal derfor være meget villig til at foranledige, at Sagen paany kommer under Overveelse. Som sagt, Formaalet — en forandret Publicationsmaade af Lovene — kan jeg ganske billige. Det Vanskelige ved Sagen bliver egentlig at ordne Detaillen, at faae en fornuftig Plan for en saadan Lovtidende. Det viser sig allerede af Forhandlingen idag, hvor høist forskellige Ideerne ere om, hvad Lovtidenden skal indeholde, og hvor forskellige de ere om, hvorledes man skal tilveiebringe den i saa Henseende fornødne Bæmsning. Jeg skal paa dette Stadium kun gjøre to ganske korte Bemærkninger. Jeg kan for det Første ingenlunde billige den Tanke, i en saadan eventuel Lovtidende at optage alle ministerielle Resolutioner, og ikke engang saadanne ministerielle Resolutioner, der som Fortolkninger af Lovgivningen kunde have mere almindelig Interesse. Det vilde efter min Mening aldeles modarbejde det virkelige Tiemed med Lovtidenden, som er, at bringe selve Lovene til saa almindelig Kundskab som muligt; det vilde endvidere fordyre